

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobkyně **Z. K.**, bytem R. 36, H., zastoupené JUDr. Jiřím Rákem, advokátem se sídlem v Kopřivnici, Štefánikova 58/31, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, za účasti Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 56, zastoupeného JUDr. Markem Křížem, Ph.D., advokátem se sídlem v Karviné, Masarykovo náměstí 91/28, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.7.2013 č.j. MSK 105175/2013, ve věci odnětí vlastnického práva k nemovitostem,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.7.2013 č.j. MSK 105175/2013, kterým bylo zamítnuto její odvolání a odvolání Ředitelství silnic a dálnic ČR (dále jen osoba zúčastněná na řízení) proti

rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 14.5.2013 č.j. MMFM 55184/2013, jímž bylo rozhodnuto o odnětí vlastnického práva žalobkyně k pozemkům parc. č. 1748/27 a 1748/32 v.k.ú. Rychaltice ve prospěch osoby zúčastněné na řízení, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

V podané žalobě žalobkyně namítla tyto žalobní body:

- 1) Vyvlastnitel nesplnil zákonné podmínky pro vyvlastnění a jeho žádost měla být podle ust. § 24 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), v platném znění (dále jen zákon o vyvlastnění) zamítnuta. Podle žalobkyně nebyla prokázána podmínka existence veřejného zájmu na vyvlastnění. Část vyvlastňovaného pozemku parc. č. 1748/27 má být použita na stavbu příjezdové komunikace, která však je účelově odůvodňována umožněním příjezdu ke stolárně a umožněním příjezdu k několika rodinným domům včetně domu obývaného žalobkyní. Tento účel nyní v rámci probíhajícího stavebního řízení neexistuje, neboť původně proklamované sjezdy k rodinným domům M. K. a manželů K. nemají být vůbec vybudovány z důvodu nesouhlasu vlastníků se záborom dalších pozemků. Žalobkyně nesouhlasí s tím, aby její pozemek po vyvlastnění sloužil jako příjezdová komunikace ke stolárně, která je ve vlastnictví soukromého podnikatele, když příjezd ke stolárně z opačné strany je jednodušší a kratší. Tuto námitku vznášela v řízení opakovaně od roku 2005. Stavba příjezdové komunikace není stavbou veřejně prospěšnou, neboť nebyl prokázán veřejný zájem, když stavba má sloužit výhradně účelům soukromého podnikání. Odnětí pozemků žalobkyně v navrhovaném rozsahu je odnětím, které není nezbytné, když tento pozemek má být současně použit pro stavbu opěrné zdi, která podle žalobkyně měla být vybudována nikoliv za pomoci záboru pozemku žalobkyně, ale konstrukčně ve svislém tvaru tak, aby zábor byl co nejmenší. Vyvlastněním pozemku parc. č. 1748/27 bude znemožněno řádné užívání sousedních nemovitostí, neboť dotčený pozemek je žalobkyní využíván pro dovoz stromů z lesa a jako místo pro jejich uložení do doby, než budou postupně připraveny jako otop k vytápění domu č.p. 36, případně k jinému hospodářskému využití. Dotčený pozemek je nezbytný jako součást celku s ostatními nemovitostmi a s obývaným rodinným domem. Vše je využíváno i pro další osobní potřebu žalobkyně, jako je pěstování a chov domácího zvířectva. Vyvlastněním pozemku by byla omezena v možnosti řádně hospodařit se svým dřevem. Žalobkyně trvá na tom, aby příjezdová cesta ke stolárně vedla z jiného směru, a odmítá vybudování nájezdu a neprůhledné protihlukové zdi. Žalobkyně dále namítla, že pokud byly v průběhu odvolacího řízení předloženy do spisu jako nový podklad rozhodnutí nové účelově vyrobené plány – koordinační situace, tak ani z nich není stavba opěrné zdi patrna a není odůvodněn nezbytný rozsah stavby. Žalobkyně od počátku namítala, že stavba opěrné zdi měla být bez náspu, tj. bez zbytečného záboru dalšího pozemku. Koordinační situace je nový podklad rozhodnutí, který se ve spise dosud nenacházel. Zástupce vyvlastnitelů při ústním jednání u vyvlastňovacího úřadu do protokolu k výzvě k prokázání nezbytného rozsahu vyvlastnění odmítl cokoliv doložit stvrzením, že nic takového neexistuje. Žalobkyně poukázala na své podání ze dne 31.12.2012 adresované žalovanému, v němž je uvedeno, že tento nový podklad rozhodnutí je vyroben dodatečně a jedná se pravděpodobně o falsum s ohledem na údaje jeho zhotovení. I přes upozornění však tento nezákonně pořízený nový podklad rozhodnutí byl použit již v řízení o odvolání, kdy odvolací orgán v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb.,

správním řádem, v platném znění (dále jen správní řád) bez uvědomění žalobkyně jako účastníka řízení založil tento podklad do spisu a následně jej použil v řízení. Jedná se o postup, který nelze akceptovat. Řízení z tohoto důvodu trpí zásadní vadou, která měla podstatný vliv na rozhodnutí ve věci samé. V závěru tohoto žalobního bodu žalobkyně uvedla, že nesouhlasí ani s vyvlastněním pozemku parc. č. 1748/32, který slouží jako přístup a příjezd k pozemku parc. č. 191/1 orná půda a výše uvedené námitky platí i ohledně tohoto pozemku.

- 2) Po podání žádosti vyvlastnítele bylo opakovaně již pravomocné rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 1.10.2007 č.j. SÚ/18/2003/06/Ra, kterým bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „silnice I/48 Rychaltice – Frýdek-Místek na pozemcích v k.ú. Rychaltice, Fryčovice, Chvalkovice, Lysůvky a Místek“ (dále jen stavba) zrušeno Krajským soudem v Ostravě, naposledy rozsudkem tohoto soudu ze dne 29.2.2012 č.j. 22A 3/2010-78 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozsudkem ve smyslu ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění pozbylo právní moci – platnosti územní rozhodnutí jako podkladové rozhodnutí určující využití pozemku pro daný účel. Na základě uvedeného podala žalobkyně dne 5.4.2012 žádost podle ust. § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění o zamítnutí žádosti vyvlastnítele o vyvlastnění. Opakovaně byla žádost uplatněna podáním ze dne 7.5.2012, kdy byla ve znělce formálně označena jako žádost o vydání rozhodnutí o zrušení vyvlastnění. Vzhledem k tomu, že k vyvlastnění v době, kdy územní rozhodnutí pozbylo platnosti, ještě nedošlo, postupoval vyvlastňovací úřad tak, že žádost vyvlastnítele rozhodnutím ze dne 23.5.2012 č.j. MMFM 58717/2012 o vyvlastnění zamítl. Tím bylo vyhověno žádosti žalobkyně, byť to není ve výroku přímo uvedeno. Odkaz na vyhovění žádosti žalobkyně je však uveden v odůvodnění rozhodnutí ze dne 23.5.2012, a to na str. 5. Proti zamítavému rozhodnutí podal vyvlastnitel odvolání. Odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil vyvlastňovacímu úřadu k dalšímu řízení. K žádosti žalobkyně ze dne 5.4.2012 se však nijak nevyjádřil. Nově byla žádost vyvlastnítele o vyvlastnění zamítnuta rozhodnutím ze dne 4.10.2012, avšak už bez jakékoliv reakce na žádost žalobkyně. K odvolání vyvlastnítele rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 17.1.2013 tak, že napadené rozhodnutí zrušil a vrátil k dalšímu řízení po doplnění tzv. nového podkladu rozhodnutí. Vyvlastňovací úřad dne 14.5.2013 pod č.j. MMFM 55184/2013 rozhodl tak, že žádosti vyvlastnítele vyhověl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Podle názoru žalobkyně bylo-li o vyvlastnění již pravomocně rozhodnuto, přičemž její žádosti ze dne 5.4.2012 nebylo vyhověno, je odvolání žalobkyně současně odvoláním proti zamítnutí její žádosti ze dne 5.4.2012, a to podle ust. § 28 zákona o vyvlastnění. Žalobkyně opakovaně namítá, že žádost vyvlastnítele o vyvlastnění po vydání rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.2.2012, jímž pozbylo platnosti podkladové rozhodnutí – rozhodnutí o umístění stavby, nesplňuje podmínky pro navržené vyvlastnění podle ust. § 3 – § 5 zákona o vyvlastnění a vyvlastňovacím úřadem proto měla být zamítnuta. Žalobkyně poukázala na ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, podle něhož bylo-li ještě před uplynutím lhůty podle § 24 odst. 2 písm. g) téhož zákona zrušeno nebo pozbylo platnosti územní rozhodnutí určující využití pozemku nebo stavby pro daný účel, vyvlastňovací úřad na žádost vyvlastňovaného rozhodne, že provedené vyvlastnění se zrušuje. Pokud v době řízení žádost o vyvlastnění pozbyla zákonné náležitosti, pak správní orgán musí postupovat podle zákona a žádost zamítnout, nehledě na skutečnost, že o takové

rozhodnutí žalobkyně svou žádostí ze dne 5.4.2012 a znovu dne 7.5.2012 požádala.

Žalovaný ve vyjádření uvedl k žalobnímu bodu 1) týkajícímu se požadavku na změnu trasy příjezdové komunikace, na konstrukční provedení opěrné zdi a na vybudování sjezdu z komunikace, že tyto požadavky nemohou být řešeny ve vyvlastňovacím řízení, neboť jeho předmětem jsou pouze majetkoprávní aspekty přípravy stavby – tedy získání práv (vlastnických či práva veřejného břemene) potřebných k realizaci stavby. Žalobkyní v tomto žalobním bodě uváděné požadavky a námitky byly již řešeny v průběhu územního řízení. V otázce naplnění podmínky veřejného zájmu a veřejné prospěšnosti stavby odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde se těmito otázkami správní orgány obou stupňů podrobně zabývaly. S odůvodněním nezbytnosti rozsahu vyvlastnění souvisí také námitky žalobkyně směřující proti výkresu „koordinační situace, část 1, km 19,900 – 15,700“, který doložil vyvlastnitel v průběhu jednoho z předcházejících odvolacích řízení a který žalobkyně považuje za falsum. Věcně proti tomuto výkresu žalobkyně nic nenamítala, pouze uvedla, že se jedná o falsum a nezákonně získaný podklad v řízení. Žalovaný se k této námitce vyjádřil v napadeném rozhodnutí i ve svém předchozím rozhodnutí o odvolání ze dne 17.1.2013. Postup žalovaného byl zcela standardní a byla zachována všechna procesní práva účastníků řízení. Žalovaný tento podklad sám nijak nehodnotil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, aby se tímto podkladem zabýval v prvním stupni řízení. Žalovaný pouze k podkladu uvedl, že se jedná o zcela totožné zakreslení stavby, jako již vyvlastnitel doložil v průběhu řízení pouze s tím rozdílem, že v nově doložené koordinační situaci jsou navíc vyznačeny hranice a čísla pozemků. Oba podklady si však žádným způsobem neodporují, neobsahují rozdílná zakreslení stavby a nově doložený výkres pouze upřesňuje ten předchozí. K námitce žalobkyně, že vyvlastněním bude znemožněno či omezeno užívání sousedních pozemků, žalovaný uvedl, že měla možnost v řízení požádat o rozšíření vyvlastnění, což však neudělala. Žalobkyně ani nekonkretizovala, který pozemek podle jejího názoru nebude možné užívat bez vyvlastňovaného pozemku (§ 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění), pouze namítla, že na pozemku parc. č. 1748/27 již nebude moci ukládat dřevo z lesa, jak to činila doposud, čímž bude znemožněno její hospodaření s dřevem. Druhý žalobní bod žalovaný označil za zmatečný. Žalobkyně neustále zaměňuje termíny „zamítnutí žádosti“ a „zrušení vyvlastnění“ a mylně naznačuje, že mezi nimi je pouze formální rozdíl. V žalobě uvedla, že podala žádost o vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti vyvlastnitel, ve skutečnosti však dne 5.4.2012 podala písemnost označenou „žádost o vydání rozhodnutí o zrušení vyvlastnění“, v níž výslovně odkázala na ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, takže o jejím skutečném obsahu neměly správní orgány pochyby. Podle ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění může vyvlastňovaný podat žádost o zrušení vyvlastnění až po vydání rozhodnutí o vyvlastnění a vyvlastňovací úřad za splnění některé z podmínek v tomto zákonném ustanovení uvedených rozhodne o zrušení již provedeného vyvlastnění. Taková žádost o zrušení vyvlastnění podaná v průběhu vyvlastňovacího řízení je však zcela bezpředmětná. Dále žalovaný uvedl, že žádost o vyvlastnění lze zamítnout ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění pouze po prokázání, že nejsou splněny podmínky vyvlastnění. Vyvlastňovací úřad rozhodnutím ze dne 14.5.2013 č.j. MMFM 55184/2013 žádost žalobkyně nezamítl, a proto žalovanému není zřejmé, čeho se žalobkyně v této části žaloby domáhá, resp. co konkrétně napadá. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že podáním ze dne 1.7.2005 podala osoba zúčastněná na řízení návrh na vyvlastnění nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně pro uskutečnění stavby silnice I/48 Rychaltice Frýdek-Místek, a to pozemků parc. č. 1738/27 a 1748/32 v k.ú. Rychaltice. Oznámením ze dne 14.7.2005 bylo zahájeno vyvlastňovací řízení. Usnesením ze dne 17.10.2007 bylo vyvlastňovací řízení přerušeno z důvodu nedostatků podání. V řízení bylo pokračováno na základě oznámení ze dne 8.3.2010 a současně bylo nařízeno ústní jednání. Podáním ze dne 10.5.2010 uplatnila žalobkyně námitky proti vyvlastnění. Součástí správního spisu je znalecký posudek vypracovaný dne 27.9.2010, který byl projednán v rámci ústního jednání dne 23.11.2010. Vyvlastňovací úřad vydal dne 3.1.2011 pod č.j. MMFM 399/2011 rozhodnutí o vyvlastnění, proti kterému podala žalobkyně odvolání, na jehož základě bylo vyvlastňovací rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18.4.2011 č.j. MSK 30714/2011 a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 180393/2009 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 1.10.2007 č.j. SÚ/18/2003/06/Ra, jímž bylo vydáno územní rozhodnutí na stavbu. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání nabylo právní moci dne 21.11.2009. V dalším řízení o vyvlastnění bylo nařízeno ústní jednání na 27.7.2011. Dle protokolu o průběhu tohoto jednání zástupce žalobkyně setrval na dosavadních námitkách proti vyvlastnění (podstatně shodného obsahu jako žalobní bod 1 v následně podané správní žalobě – poznámka soudu). Na základě oznámení správního orgánu o ukončení dokazování a poskytnutí možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí se zástupce žalobkyně s těmito podklady seznámil a v podání ze dne 22.8.2011 se k nim vyjádřil. Rozhodnutím ze dne 25.8.2011 č.j. MMFM 104252/2011 bylo rozhodnuto o vyvlastnění pozemků žalobkyně. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 28.11.2011 č.j. MSK 167308/2011 tak, že vyvlastňovací rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena vyvlastňovacímu orgánu k dalšímu řízení. V dalším řízení byl doplněn znalecký posudek a vyvlastnitel byl výzvou ze dne 24.1.2012 vyzván k doplnění žádosti o vyvlastnění, a to k prokázání splnění podmínky podle ust. § 4 zákona o vyvlastnění a k přesnému vydefinování stavebních objektů, které budou na předmětných pozemcích umístěny. Za účelem odstranění nedostatků bylo řízení přerušeno. Vyvlastňovací spis byl doplněn o záborový elaborát z dubna 2002, situační plánec a výkres dokládajícím koordinační situaci dotčeného úseku stavby. Podáním ze dne 5.4.2012 podal zástupce žalobkyně žádost o vydání rozhodnutí o zrušení vyvlastnění, v níž uvedl, že rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.2.2012 sp. zn. 22A 3/2010 bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 183393/2009 a věc byla vrácena tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení. Podle právního zástupce žalobkyně tak pozbylo platnosti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 1.10.2007 č.j. SÚ/18/2003/06/Ra, jímž bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby, a proto s ohledem na ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění podal předmětnou žádost. Kromě odkazu na § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění je v žádosti uvedeno, že se jí požaduje provedené vyvlastnění zrušit,

resp. rozhodnout o zamítnutí žádosti o vyvlastnění podle ust. § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění, neboť je nesporné, že tato žádost nesplňuje podmínky pro vyvlastnění podle ust. § 3 – § 5 zákona o vyvlastnění. Oznámením ze dne 4.5.2012 bylo účastníkům sděleno pokračování přerušného řízení a současně oznámeno ukončení dokazování a umožněno seznámení se s podklady rozhodnutí. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně dne 7.5.2012 námitky, v nichž poukázala na svou žádost ze dne 5.4.2012, kde požadovala zrušení rozhodnutí o vyvlastnění, resp. vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vyvlastnění. Rozhodnutím ze dne 23.5.2012 č.j. MMFM 58717/2012 bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti vyvlastnítele. Na základě odvolání vyvlastnítele bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena vyvlastňovacímu správnímu orgánu k dalšímu řízení. V dalším řízení bylo nařízeno ústní jednání na den 12.9.2012, o jehož průběhu byl sepsán protokol č.j. MMFM 103601/2012. Po vyjádření k podkladům rozhodnutí vydal správní orgán I. stupně dne 4.10.2012 pod č.j. MMFM 112256/2012 rozhodnutí o zamítnutí žádosti vyvlastnítele. Toto rozhodnutí bylo napadeno odvoláním vyvlastnítele, na jehož základě bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím žalovaného ze dne 17.1.2013 č.j. MSK 142963/2012 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V dalším řízení bylo nařízeno ústní jednání na den 16.4.2013, o jehož průběhu byl sepsán protokol. Dále byl správní spis doplněn o podrobné výkresy koordinační situace s uvedením parcelních čísel dotčených pozemků, o technickou zprávu k dokumentaci pro stavební povolení „příjezdová komunikace ke stolárně“, průvodní zprávu k téže stavbě a její situační plán. Žalobkyně doplnila své vyjádření podáním ze dne 26.4.2013. Rozhodnutím ze dne 14.5.2013 č.j. MMFM 55184/2013 rozhodl vyvlastňovací úřad o vyvlastnění předmětných nemovitostí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Krajský soud se nejprve zabýval důvodností prvního žalobního bodu, který obsahuje hned několik žalobních námitek.

- Žalobkyně tvrdí neexistenci veřejného zájmu na stavbě příjezdové komunikace ke stolárně, která je vlastnictvím soukromého podnikatele a dále s ohledem na to, že vlastníci rodinných domů včetně žalobkyně nedali souhlas k vybudování sjezdů ze svých nemovitostí, a proto předmětná příjezdová komunikace jejich potřebám sloužit nebude. Krajský soud tuto žalobní námitku důvodnou neshledal. Žalovaný se podmínkou existence veřejného zájmu zabývá na str. 7-8 napadeného rozhodnutí, kde dovodil, že veřejný zájem je dán nutností umožnit vlastníkově stolárny a vlastníkům dalších staveb příjezd k jejich nemovitostem. Tento veřejný zájem není oslaben tím, že žalobkyně, případně vlastníci dalších nemovitostí nedali souhlas s vybudováním sjezdů ze svých nemovitostí na příjezdovou komunikaci, neboť tato skutečnost nevylučuje fakticitu jejich zájmu mít k nemovitostem zajištěnou dopravní obslužnost. Správní orgány mají povinnost tento zájem respektovat. S tímto hodnocením se krajský soud zcela ztotožňuje a doplňuje, že při posouzení veřejného zájmu je třeba vycházet z významu celé stavby, zvláště jedná-li se o tak rozsáhlou stavbu, jako je rychlostní silnice. Veřejný zájem je zde určován stavbou „hlavní“ a optikou jejího významu je nutno pohlížet na stavby doplňkové (obslužné a příjezdové komunikace, nájezdy apod.). Ostatně i toto vystihl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když na str. 7 uvedl, že stavba je v souladu s územním plánem obce Hukvaldy a Zásadami územního rozvoje Moravskoslezského kraje.
- Další žalobní námitka směřuje proti způsobu, jakým je projektována stavba opěrné zdi. Žalobkyně namítla, že stavba měla být vybudována konstrukčně jiným

způsobem, než je navrhováno a pak by nebyl zapotřebí zábor jejího pozemku v takovém rozsahu. Svým charakterem je tato námitka obdobná tvrzení žalobkyně, že příjezdová cesta ke stolárně měla být řešena příjezdem z opačné strany. Krajský soud považuje v první řadě za nutné zdůraznit, že tyto námitky nemají své místo ve vyvlastňovacím řízení, neboť se vztahují k řízení územnímu, když představují konkrétní námitky proti umístění stavby. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo (spis sp. zn. 22A 3/2010 ve věci žaloby žalobkyně proti územnímu rozhodnutí), že tyto námitky byly v územním řízení také řešeny a bylo o nich pravomocně rozhodnuto. Jejich věcný přesah do vyvlastňovacího řízení nemá oporu v žádném zákonném ustanovení. Pro úplnost krajský soud uvádí, že v rozsudku ze dne 29.2.2012 sp. zn. 22A 3/2010 se výslovně vyjádřil (str. 6 označeného rozsudku) k charakteru územního řízení, jakožto řízení návrhového, v němž správní orgán posuzuje existenci zákonných hledisek předloženého konkrétního návrhu a nedisponuje žádným právním nástrojem, kterým by donutil předkladatele návrhu přijmout jinou variantu řešení, než která byla vypracována. Tyto závěry lze v posuzované věci opakovaně zdůraznit, neboť územní rozhodnutí je podkladem řízení o vyvlastnění. Na základě uvedeného krajský soud také neprovedl důkaz navržený zástupcem žalobkyně u jednání před krajským soudem, a to důkaz správním spisem ve věci řízení o dodatečném povolení stavby příjezdové komunikace ke stolárně, které dosud nebylo pravomocně ukončeno, když toto řízení a ani následné rozhodnutí, které na jeho základě bude vydáno podkladem pro provedení vyvlastňovacího řízení. Tím je v posuzované věci územní rozhodnutí.

- V další žalobní námitce žalobkyně uvedla, že vyvlastnění nemovitostí jí znemožní řádné hospodaření s dřevem, které svázela po dosavadní komunikaci vedoucí po vyvlastňovaném pozemku a na něm dřevo také dočasně uskladovala. Tato námitka byla rovněž vznesena již v řízení vedeném pod sp. zn. 22A 3/2010, kde soud v již označeném rozsudku ze dne 29.2.2012 dospěl k závěru, že z obsahu správního spisu je seznatelné, že navrhovaná pozemní komunikace bude mít parametry obslužné komunikace respektující zákonné a normové požadavky, takže tvrzení, že dojde ke zhoršení stávajících poměrů, se jeví účelovým (str. 7 označeného rozsudku). Otázka uskladnění dřeva pak není otázkou, kterou by se měl tento soud zabývat. Jedná se o soukromou záležitost žalobkyně a pozemky dotčené vyvlastněním nejsou k tomuto účelu nijak specificky určeny. Zvyklosti žalobkyně nelze nadřazovat existujícímu veřejnému zájmu. Z obsahu podání žalobkyně učiněných ve správním řízení, jakož i z obsahu žaloby je seznatelné, že žalobkyně má ve vlastnictví také další pozemky, které dle jejího vlastního tvrzení tvoří hospodářský celek a nemožnost jejich využití za účelem skladování dřeva není z podání žalobkyně zřejmá. Ani tuto námitku proto krajský soud důvodnou neshledal.
- Poslední námitka žalobního bodu 1) směřuje proti skutečnosti, že do správního spisu byl zařazen nový doklad – koordinační situace, který byl dle tvrzení žalobkyně dodatečně účelově vyroben a jedná se o falsum. Tuto žalobní námitku považuje krajský soud za nijak nepodloženou spekulativní domněnku žalobkyně, která je navíc v rozporu s obsahem správního spisu. Z obsahu správního spisu má krajský soud za prokázané, že do něj byly postupně v průběhu řízení založeny dvě listiny obsahující koordinační situaci celé příjezdové komunikace. Jak správně vyhodnotil žalovaný (str. 7 napadeného rozhodnutí), později dodaná listina pouze upřesňuje tu první, neboť je jiná jen v tom, že obsahuje parcelní čísla a hranice pozemků, jinak jsou obě listiny, jakožto podklady rozhodnutí zcela totožné. Ani

krajský soud v nich neshledal žádné rozpory. To ostatně netvrdí ani žalobkyně, která pouze bez racionálního důvodu označuje druhou z nich za falsum. Krajský soud neshledal ani procesní pochybení v postupu správních orgánů, když umožnily v průběhu poslední fáze správního řízení (před vydáním posledního rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu I. stupně) zařazení této listiny do správního spisu a následně ji vyhodnotily jako podklad rozhodnutí. S posledně doplněnou listinou se vypořádaly správní orgány obou stupňů a také žalobkyně měla možnost se k ní jako k podkladu rozhodnutí vyjádřit. Takový postup je zcela v souladu se správním řádem. V rámci uvedené námítky žalobkyně také zpochybnila rozsah vyvlastnění a jeho přezkoumatelnost. Krajský soud k tomu uvádí, že se shodnou odvolací námitkou se vypořádal podrobně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 6-7 rozhodnutí). Žalobkyně tuto část napadeného rozhodnutí nijak nerozporuje, pouze setrvává v obecné rovině na svém tvrzení. Krajský soud má označenou část rozhodnutí za srozumitelnou a přezkoumatelnou. Obecné tvrzení žalobkyně o opaku proto důvodným neshledal.

Krajský soud ze shora uvedených důvodů neshledal námitky uvedené v prvním žalobním bodě za důvodné.

Druhý žalobní bod krajský soud rovněž důvodným neshledal. Je pravdou, že rozsudkem krajského soudu ze dne 29.2.2012 sp. zn. 22A 3/2010 bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 4.11.2009 č.j. MSK 180393/2009, kterým bylo v odvolacím řízení potvrzeno územní rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 1.10.2007 č.j. SÚ/18/2003/06/Ra, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby, tedy podkladového rozhodnutí pro vedení vyvlastňovacího řízení. To však neznamená, že územní rozhodnutí ze dne 1.10.2007 pozbylo platnosti, jak nesprávně dovozuje žalobkyně. Územní rozhodnutí pouze pozbylo dočasně právní moci, což však nemá za následek jeho neplatnost. Podání žádosti žalobkyně ze dne 5.4.2012 označené jako žádost podle ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, tedy skutečně nemělo zákonné opodstatnění, a to nejen proto, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti, ale také z toho důvodu, že rozhodnutí o vyvlastnění dosud nebylo vydáno, takže nebylo co rušit. Absence důvodů pro podání žádosti dle ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění však neznamená, že o této žádosti nemělo být správním orgánem rozhodnuto. Bez ohledu na její neopodstatněnost, měl vyvlastňovací úřad postupovat jako u kteréhokoliv jiného podání a ve věci rozhodnout. Neučinil-li tak, dopustil se formálního pochybení, které však, a to krajský soud zdůrazňuje, nemá žádný vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Ze strany vyvlastňovacích orgánů pouze nebylo postupováno formálně správně, žalobkyni však tímto postupem žádná újma nevznikla.

Za zcela nesprávný považuje krajský soud názor žalobkyně, že nebylo-li rozhodnuto podle ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, měla být žádost vyvlastnítele zamítnuta podle ust. § 24 odst. 1 téhož zákona, a to na základě téže žádosti žalobkyně ze dne 5.4.2012. Mezi ust. § 26 odst. 1 a § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění je totiž nutno rozlišovat. Ust. § 26 odst. 1 upravuje procesní institut žádosti, kterou lze za podmínek zde stanovených podat a o níž má být správním orgánem rozhodnuto. Ust. § 24 odst. 1 však žádný obdobný institut neupravuje. Žádost s odkazem na toto ustanovení nelze považovat za návrh obdobný tomu podle ust. § 26 odst. 1 zákona o vyvlastnění, ale pouze za stanovisko ve věci vyvlastňovacího řízení. Proto

vyvlastňovací úřad postupoval správně, když o žádosti ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o vyvlastnění nevydal rozhodnutí.

Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, rozhodl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí žaloby.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 11. března 2015

Za správnost vyhotovení:
Bc. Marcela Pudichová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu